

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τό Κουβέρο πάει πρώμα με πονέντε.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τετάρια — όπως πρίν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έ με.
Μές' ότων φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρώμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μας μέλει.

Μηνός Γεννάρη είκοσιέξη,
και νέα κρίσις θέ νά μας τρέξη.

Νούμερο πενηντατρία,
κι' ή 'Αποκορά μας κρούα.

Μάχη πολιτική αποφασιστική.

Και πάλιν νέος πόλεμος μέσ' ότης Βουλής τήν σάλα,
φωναίς, βροισαίς, πατήματα, όχλοβοή και κρότος...
και πάλι όσο στρατόπεδα χωρίζονται μεγάλα,
κι' ό καπετάν Ζηνόπουλος τό πύρ άρχίζει πρώτος.
'Ο σίρ Τρικούπης πολεμά, κτυπά κι' ό Δεληγιάννης,
και σ' αυτό τόν πόλεμο δέν ξέρεις τί νά κάνης.

Πηδός ό Σωτηρόπουλος χλωμός και κτρινιάσης
και βγάξει σαν Βεζούβιος καπνός από τό στόμα,
ό Δεληγιάννης μάχεται άτρόμητος σαν 'Αρης,
και γίνεται κοντήτερος ό Καλλιγός άκόμα.
Και μέσα όστην πολεμική όχλοβοή και φούρια
δέν παύει ούτε μιά στιγμή νά κώνη καλεμπούρια.

Τά δάνεια, τά δάνεια! ίδού τό σύνθημά των!
κι' άκούεται τών μαχητών μεγάλο καρδιοκτύπι,
όλοι κτυπούνται και κτυπούν με όλα τά σωστά των,
και άπ' αυτό τόν πόλεμο ουτ' ή 'Ροζού δέν λείπει.
Κάθε τρανός πολεμιστής στέκει για μάχη ντουρός,
διαν' όστη μέση έξαφνα προβαίνη κι' ό Μουσουρός.

'Ο Μπέης μέσ' όστην ταραχή δέν ξέρει τί νά κώνη,
σαν σασιμαμένος στέκεται με άνοιχτό τό στόμα,
μιά τόν Χαρίλαο κτυπά και μιά τόν Δεληγιάννη,
και δέν είξεύρει ό πτωχός με ποιο νά πάη κόμμα.
'Εκστατικός και άφωνος τόν πόλεμο κτυπάει,
και φ τ ο υ δ λ ά μ π ε λ ι ά β ε ρ σ ι ν κ α μ μ ι ά φ ο ρ ά
[φωνάζει.]

Βαρεϊτέ του, βαρεϊτέ του! ό Δεληγιάννης σκούζει,
πού έχει μόνους φίλους του στενοός τους Τραπεζίτας,
πού τόσο μάς θεζίλεψε μ' έκείνον τόν Καρπούζη
κι' έντός όλίγον όλους μας θά κώνη φαιενθύτας.
Βαρεϊτέ του, μωρό παιδιά, με όλη σας τή ζέσι,
και άν δέν πύση τώρα πιά, ποτέ του δέν θά πύση.

'Ο Μάνταλος δαγκάνεται και τρέχει άνω κάτω,
ό Χράπα-Χράπ τό φονικό άκούει άταράχος,
στέκει ό Νικοκάβουρας σαν τόν βρεγμένο γάτο,
και ό Δουζίνας πού και πού παραμλαί μονάχος.
Γαυγίζουνε και οι έχθροί, γαυγίζουνε κι' οι φίλοι,
και τού Σταμούλη τού γνωστού οι ψωραίοι σκύλοι.

Λέγει αυτά και στέκεται όρθός ό Δεληγιάννης,
κι' άκούεις σύγχυσιν γλωσσών κι' άκούς κραυγές ποικίλας,
άλλ' όμως λάσπη έξαφνα τό κόβει ό Νταλιάνης,
και τόν Τρικούπη παραιτεί κι' ό ξακουστός Φωτήλας.
Φεύγει μαζί μ' αυτούς τους όσο κι' ό νέος Παλαμής,
κι' άρχίζει τόν έξάψαλμο ό ήσως Στεφανίδης.

Τελείωσε ό πόλεμος, και ό Τρικούπης πάλιν
ύπνόνεται άνίκητος επάνω τών αιδέων,
κι' ό κύριος Θεόδωρος με τόσην παραζάλην
άποχωρεί εκ τής Βουλής μετά τών ή μετέρον.
Και όστω με τού 'Εθνους μας τους προσφιλείς πατέρας
περνούμε τής 'Αποκοράς τας εύτυχείς ημέρας.

